

dpm

drámapedagógiai magazin · a magyar drámapedagógiai társaság periodikája
75. szám

dpm

drámapedagógiai magazin

a Magyar
Drámapedagógiai
Társaság periodikája
75. szám
(2022/2)

ISSN 1588-0303 (online)

A kiadó címe: 2111 Szada,
Székely Bertalan u. 1/C
Postacím: 1022 Budapest,
Marczibányi tér 5/A
Telefon: (70) 3353959,
(20) 2820861
honlap: www.dpm.drama.hu
e-mail: drama@drama.hu

Felelős szerkesztő:

Kaposi László
telefon: (70) 3824670
e-mail: kaposi@drama.hu

E számunk tartalmát
Jászay Tamás szerkesztette

Felelős kiadó:
az MDPT elnöke

Borító és belv grafikai
megoldásai:
Hevesi Andrea

Számlaszámunk, amelyre az érdeklődők befizethetik a Magyar Drámapedagógiai Társaság tagdíját és amelyen támogatják a Drámapedagógiai Magazin megjelenését: 11701004-20065946

TARTALOM

<i>A felelős szerkesztő jegyzete</i> (KL)	2
<i>Közép-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó</i> Golden Dániel	2
<i>Dél-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó</i> Fekete Anikó	4
<i>Nyugat-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó</i> Gyevi-Bíró Eszter, Vidovszky György	6
<i>Észak-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó – Cseppben a tenger</i> Jászay Tamás	9
	
<i>Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó – KIMI</i>	14
<i>Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó – VMG, NNÁ</i> Fábián Péter	15
<i>Dél-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó</i> Farkas Atilla	24
<i>Észak-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó – A dráma nyomában</i> Jászay Tamás	28
<i>IV. Országos Diákszínházi Fesztivál – A szekció</i> Jászay Tamás	33
<i>IV. Országos Diákszínházi Fesztivál – B szekció</i> Puskás Panni	36

A borítón:

Müszli 12.C – *Gomoly*; rendező: Ákli Krisztián
Fotó: Cseri László

A felelős szerkesztő jegyzete

Kedves Olvasó!

A magyar diákszínjátszás nem azonos az Országos Diákszínjátszó Egyesület által elért csoportokkal, azok munkájával. Az országos találkozó eseménysorozatán kívül is van élet, vannak rendezvények, szereplési lehetőségek. De mindenféle mérés nélkül is meglehetősen biztosan állíthatjuk, hogy a magyar diákszínjátszás legfontosabb fórumaival foglalkozunk, amikor a nevezett eseményeket dokumentáljuk. A regionális találkozók és az országos fesztivál megszervezésével a magyar diákszínjátszás túlnyomó részének ad szereplési, megmérettetési, találkozási, tanulási, fejlődési lehetőséget az ODE. És teszi ezt évről évre...

Tetemes késéssel adjuk közre a Jászay Tamás által szerkesztett zsűrivéleményeket, résztvevői és díjazotti jegyzékeket (nagy köszönet a munkáért és elnézést mindenkitől a késésért!).

De késés ide vagy oda, így is értéket mentünk: a 2022-es esztendő egyes regionális találkozóiról (az adatok ellenőrzése végett) alig egy évvel azok megtörténte után egyes esetekben reménytelenül nehéz információt találni (miközben tudjuk, hogy az internet elvileg nem felejt).

A Covid utáni első olyan év volt a 2022-es, amikor a felmenő rendszerű országos találkozóink végigfuttathatók voltak: nagyjából azzal az ütemezéssel, ahogy megszoktuk azokat. De talán nem csak emiatt és nem is a kiváló művészetpedagógus, művész szakemberek roppant humánus hozzáállása miatt szerepel rengeteg pozitív értéktétel, megerősítő nyelvi elem lapunk e számában. Győződjön meg erről az olvasó maga, javasoljuk, nézzünk diákszínjátszókat! Ehhez első körben, bemelegítésként elég lapunk utolsó oldalára ugrani, az ott szereplő internetes címeken elérhető az országos fesztivál előadásai közül jó néhány: az ODE tévé felvételei között megtekinthetők 2022-es előadások is. És ha már arra járunk, akkor érdemes belenézni a régebbiekre is...

*

RDT 2022

Közép-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Golden Dániel

Aba, 2022. március 19.

A közép-dunántúli régió a korábbi évek veszprémi helyszíneit követően ezúttal Abára költözött, ahol a Sárvíz Alapfokú Művészeti Iskola szolgáltatott minden tekintetben nagyszerű lehetőséget a csoportok bemutatkozására.

A vírushelyzet megidézéseként az egyik fellépő csoport ezúttal is csak virtuálisan volt jelen: a **Kodolányi Színpadka** új előadása még nem készült el, ezért az előző évi online projektet küldték el maguk helyett, amit kivetítőn tekinthetett meg a fesztivál közönsége. *A Tanár úr kérem, nálunk elment a net...* (rendező: Bobory-Michna Boglárka) című összeállítás Karinthy Frigyes klasszikusára épülő zoom-etűdöket tartalmazott, amelyekben felvonultak a jól ismert tipikus

szereplők, ezúttal azonban a karanténoktatásra áthangolva. A helyzetek és karakterek megragadása kiválóan sikerült, sőt, végül még a szülői perspektívába is bepillantást nyerhettünk.

Klasszikus novella dramatizálásával kísérleteztek az **Ifjú POKosok** is, a *Homokba írva* (rendező: Sándor Melinda) című játék Kosztolányi Dezső A kulcs című művének motívumaiból kiindulva járta körbe a gyermeki tisztaságnak a felnőtt élet kihívásaival, ellentmondásaival való összeütközéseit. A kezdő játszóknak egyénileg már most is mély érzéseket jelenítettek meg, s a közös játék erejét illetően is rengeteg felfedeznivaló várja még őket.

Kiváló csapatmunkát és ambiciózus dramaturgiai koncepciót mutatott a **Teleki Diákszínpad** filmátírata, amely *Tíz kicsi dühös ember* (rendező: Somos Ákos) címmel egy újonnan érkezett osztálytárs beilleszkedésének problémáját helyezte bele a Sidney Lumettől kölcsönzött tárgyalótermi keretbe. A figurák felépítésében és megjelenítésében rengeteg leleménnyel, saját megoldással találkozhattunk, s nagy drámai egymásnak feszülésekben sem volt hiány.

A fesztivál két legnagyobb szabású vállalkozása drámai szöveghez nyúlt. A **Vasváris Diákszínpad** Gáli József *Válás Veronában* című, ötven évvel ezelőtti társadalmi szatírját frissítette fel a diákrendezés kollektív alkotómunkájának hevében született gegekkel (rendező: Csizmadia Máté Noel). A felszabadult játék lendülete képes volt magával sodorni a nézőket, miközben a kifordított Rómeó és Júlia-történeten is nagyobbreszt sikerrel vezetett végig. A várost irányító bürokrácia archetípusai tökéletes ábrázolást kaptak, amiből egyértelműen következett, hogy a tisztaszívú szerelmeseknek nem lehet más választása, mint hogy megismételjék önfeláldozásukat.

A disztópiák műfaját villantotta fel a **Szabad Színház Prikulicsok Bázis 1** előadása is, Tasnádi István *A harmadik hullám* című parabolájának színpadra állításával (rendező: Kerekes Áron, Benkő-Kovács Gergő). A felnőtt kőszínházi elvárásrendet felvállaló produkció komoly erényeket mutatott a drámai helyzetek értelmezésében és kibontásában, miközben törekedett arra is, hogy az eredeti mű dramaturgiai kiegyensúlyozatlanságaira is sikerüljön megoldásokat találnia. Az áthallásoktól sem mentes előadás akár még bátrabb aktualizálásokkal is élhetett volna annak érdekében, hogy az absztrakt tanmesét valóban megélhetővé tegye.

A **Lovassy Színpad** előadása az improvizációkra épülő életjátékok legnemesebb hagyományait folytatta. A *Kitincsepek* Franz Kafka *Átváltozását* vetítette rá a gyermekkor és a kamaszlét gyötrelmeire (rendező: Fürj Katalin). A megidézett epizódokat érett színpadi jelenlét, sokszínű kreativitás, finoman árnyalt humor és lírai mélység jellemezte. A csoportvezető-rendezőtől érkező formai ötletek és dramaturgiai építkezés kiválóan foglalták keretbe a játszóknak által megfogalmazni vágyott tartalmakat: tökéletes példajaként annak, hogy miként adhat a diákszínjáték semmi máshoz nem fogható eszközt az önkifejezés lehetőségein keresztül önmagukat kereső fiatalok kezébe.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsűri: Golden Dániel, Lajos Sándor

MINŐSÍTÉS

Teleki Diákszínpad – *Tíz kicsi dühös ember* – ezüst minősítés

Vasváris Diákszínpad – *Válás Veronában* – ezüst minősítés

IfjúPOKosok – *Homokba írva* – bronz minősítés

Lovassy Színpad – *Kitincsepek* – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

Színpadka (online előadás, illetve videó) – *Tanár úr kérem nálunk elment a net* – bronz minősítés
A Szabad Színház Prikulicsok Bázis 1 csoportja – *A harmadik hullám* – ezüst minősítés

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- IfjúPOKosok – kiemelkedő csoportmunkáért
- Színpadka – az online eszközök kreatív felhasználásáért
- Vasváris Diákszínpad – a legjobb látványért
- Csizmadia Máté Noel – rendezői munkájáért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- Legjobb női alakítás: Gyüre Sarolta
- Legjobb férfi alakítás: Bencze Zoltán
- Színészi különdíjak: Pete Viola, Gergely Emma, Török Laura, Farkas Angéla, Varró Péter, Borbély Levente

*

RDT 2022

Dél-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Fekete Anikó

Kecskemét, 2022. március 25-26.

Vajda Péter Színjátszócsoporthoz (Szarvas): *Big bán* – rendező: Salka Zsuzsanna

Bánk bán kifordított, némiképp átalakított történetét vitte színre a szarvasi **Vajda Péter Színjátszócsoporthoz**. Mindezt egy képzeletbeli sakkjátszmába helyezték az alkotók, ahol mindenkinek megvolt a saját területe, elhelyezkedési lehetősége. A felhasznált korhű jelmezek egy másik korba kalauzolták a nézőt, ahol a szereplők úgy halnak meg, azaz „bújnak ki a szerepből”, hogy nyílt színen levetik a jelmezt. Salka Zsuzsanna tollának köszönhetően válik „diákossá” a poétokra, humorra, szójátékokra kihegyezett játék.

Szolnoki Széchenyi István Gimnázium Pygmalion Csoport: *(Kicsit több mint) tíz kicsi stílgyak*. – rendező: Koronczainé Györfi Mária

A *Tíz kicsi néger* sűrített változatát játszotta a **Szolnoki Széchenyi István Gimnázium Pygmalion csoportja**. A játzók ruházatán minimális jelzésekkel vált egyértelművé, ki melyik szerepet játssza. Az előadásban elhangzó monológokat erősíti a többi játzók jelenléte/válasza. Megoldandó rejtélyként merül fel, hogy a játzók miként tudják a színpadon a „valódi” bezártságot inkább belülről megjeleníteni, mintsem kellekek, tárgyak használatával. A másik kérdés, hogyan képes valaki a színpadon úgy eltűnni, hogy ne vegyünk azt észre. Az előadás nagy erénye, hogy a játzók nagyon jó ritmusérzékkel rendelkeznek, melyet egy-egy jelenetben meg is mutatnak. Ahogy elhangzik: „Mindenkinek megvan a saját ajtaja.”

Szentes, Horváth Mihály Gimnázium – KIMI 11.D: *Semmi* – rendező: Pásztor Anikó Erzsébet

Janne Teller *Semmi* című regénye nagyon fontos erkölcsi, morális, filozófiai kérdéseket feszeget, melyek önmagukban is nyomasztóak, a mű színpadi adaptációja pedig további fejtörést okozhat. Mégis előszeretettel veszik elő a történetet évről évre a diákszínjátszó csoportvezető-rendezők. Jelen esetben a **Szentesi Horváth Mihály Gimnázium tizenegyedik drámatagozatosai** egy diáktársuk felvetésére láttak hozzá a színrevitelhez. Igazán hiteles közösségi játékként, erős belső építkezéssel fogalmazzák meg a történetet a jelenlegi gyötrő helyzetben, tele humorral. Nem minden esetben válik az előadás szerves részévé a jeleneteket lezáró-átkötő dalvagy táncbetét, monológ, ám érzékelhető, hogy mindez a folyamatos reflexiót képviseli; igaz, olykor nem derül ki, valójában kihez szól mindez. A játszóknak nagyon intenzíven megképződik a belső dráma, így képesek a feszültséget közösen, folyamatosan fokozni, ugyanakkor a tárgyak, „dolgok” megjelenítése – ami ennek a történetnek fontos gócpontja – időnként átgonolatlanok tűnik. Ebből fakadóan a valóság és illúzió megjelenítése helyenként kétséges, kérdéses.

Ifjú Morbid Színpad: *Holdbeli csónakos* – rendező: Rác Annamária

A fesztivál leglírabb előadása, a kevés eszközzel színpadra állított *Holdbeli csónakos* a szerelemről szól. A jelenetek önállóan is megállják a helyüket, esetenként azonban nem egyértelmű, miként jutunk el egyik helyzetből a másikba. A szereplők jelmezeiből adódóan a csoport színekkel emeli más szintre a mesét. A játszóknak remek zenei képességekkel rendelkeznek, ez több helyütt is kiderül, a mesei varázslat, atmoszféra megteremtéséből talán több is elférne az előadásban. Remek, diákokra építő produkció, mely nem szokatlan Rác Annamária diákszínjátszó csoportvezető-rendezőtől.

Kadások: *Pipipú idején* – rendező: Rác Annamária

A Pipipú egy **Kadások** által képzett szó, melyet a Covid szinonimájaként emlegetnek, e köré szervezik előadásukat is, erősen reflektálva az egész társadalmat érintő pandémiára. A szerkesztett játékban néha elveszünk a jelenetek sorrendiségében, s inkább úgy tűnik, hogy a helyzetek éppen olyan kiszámíthatatlanul követik egymást, mint jelenünk napjai. Az előadásban használt élőzene kiváló atmoszférateremtő elem. A produkció egyik legemlékezetesebb pillanata, jelenetsora, amikor az informatikatanár azt a házi feladatot adja a diákoknak, hogy gondozzanak otthon növényt, s időszakosan annak fejlődéséről küldjenek állapotfelvételt. A színpadon az „embernövények” különböző gondozástörténetét láthattuk.

Győrberényi Malázs: *Strip-tease* – rendező: Jászberényi Balázs

A fesztivál egyetlen diákrendezése nagy energiákkal, lendülettel indult. Mrožek szabadság kérdéskörét feszegető drámájának nehéz mondatait a két játszó, Györfi Martin és Jászberényi Balázs izléses humorral és intellektussal közölte: a fiatalok szöveggel erősen láttató előadást állmodtak színpadra. Izgatottság és lelkesedés szövi át játékukat, tele ötlettel – például az aktatászkából előkerülő tárgyakat előre senki nem jósolná meg: mini lovacska, játékkígyó stb. A térspecifikus előadás a bezártság-élményt erősíti. A dramatikus szöveg töménysége egyben veszélye is lehet az előadásnak, ám a játszóknak frissen közlik a mondatokat, s folyamatos meglepetésekkel, fáradhatatlan impulzivitással alakul a történet.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsúri: Fekete Anikó, Keresztúri József

MINŐSÍTÉS

Vajda Péter Színjátszócsoporthoz – Big Bán, rendező: Salka Zsuzsanna – bronz

Szolnoki Széchenyi István Gimnázium Pygmalion Csoport – (Kicsit több mint) tíz kicsi stílgyak., rendező: Koronczainé Györfi Mária – ezüst

HMG – KIMI 11.D, Semmi, rendező: Pásztor Anikó Erzsébet – ezüst

Ifjú Morbid Színpad, Holdbeli csónakos, rendező: Rácz Annamária – ezüst

Kadásokk, Pipipú idején, rendező: Rácz Annamária – arany

Győrberényi Malázs, Strip-Tease (Mrožek), rendező: Jászberényi Balázs – arany (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- Szolnoki Széchenyi István Gimnázium Pygmalion csoport – „Mindenkinek megvan a saját ajtaja”
- Szentes, HMG, KIMI 11.D – „Jó dolgok halma” avagy a közös gondolkodásért
- Kadásokk – „Hogy jöjjünk ki a Covidból győztesen?” avagy a kortárs reflexióért
- Ifjú Morbid Színpad – a legszebb színpadi képek megvalósításáért
- Győrberényi Malázs – az előadás lendületes dinamikájáért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- Gál Attila – zenei közreműködéséért
- Juhász Mátyás Gábor – a színész szerepének alakításáért
- Jáger Rita – a *Semmi* című előadásban nyújtott alakításáért + ODE-tábor meghívás
- legjobb női alakítás: Szkárosi Jázmin – online-tanár női alakításáért
- legjobb férfi alakítás: Györfi Martin – Úr 2. alakításáért, Jászberényi Balázs – Úr 1. alakításáért + ODE-tábor meghívás
- rendezői munkáért: Rácz Annamária + ODE-tábor meghívás

*

RDT 2022

Nyugat-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Gyevi-Bíró Eszter, Vidovszky György,

Győr, 2022. március 25-26.

Díszkász csoport (Budapest): *Próba* – csoportvezető-rendező: Kocsis Nándor, társrendező: Juhász Dávid

Csehov *Sirály* című művéből vett motívumok és részletek felhasználásával készült életjáték, ami egy széteső színjátszó csoport végnapjait mutatja be. Az idézett mű szövegrészletei hol a *Sirály* próbájaként hangoznak el, hol a játékosok saját érzéseinek kifejezésekként használják őket, ezért a Csehov-művet ismerők számára nehéz követni, mikor kit hallunk, látunk: a szerepet,

vagy az azt próbáló színészt. A színpadon ábrázolt buli utáni káosz pontos lenyomata a szilánkosan szerkesztett előadásnak: a viszonyok, életutak, életérzések kissé ötletszerűen ütköznek, az ívek töredékesen rajzolódnak ki. A főleg rövid, páros jelenetekből álló előadás nehéz színészi feladat elé állítja a színjátszókat, akiknek a hite, odaadása elvitathatatlan, különösen a Mását alakító Kádár Orsolya játéka emelkedik ki.

karACTer csoport (Győr): *Adásban* – csoportvezető-rendező: Szántó Dániel

Garaczi László *Plazma* című műve alapján készült szabad, epizodikus játék négy magabiztos színjátszó előadásában. Jelenetek laza füzére, amiből nem is próbál kerek egész kirajzolódni, az egész olyan, mint egy április elsejei tréfahalmaz. Az előadás szerkezete, formája az élet abszurdítására adott bátor, szemtelen színházi válaszkísérlet, amiben a nézők bevonása is teljes természetességgel kap helyet, mindez főleg a színjátszók önazonos, bátor jelenlétének köszönhető. Sajnos, a produkció nem járja be a maga által felkínált utat, váratlanul rövidre zárt, korosztályi életérzéssé válik, mélyebb gondolatok vagy összefüggések igénye nélkül.

kACTus csoport (Győr): *A fizikusok* – csoportvezető-rendező: Szabó Gergely

Dürrenmatt klasszikusnak számító műve tapasztalt társulatnak is komoly kihívás, kezdő csoport és csoportvezető számára pedig még több buktatót rejt. A színjátszók lelkes hozzáállása, az alapanyagba vetett hite sok ponton felhevítette és érvényes megoldásokkal ihlette a gyakran kissé nehézkesen építkező előadást, ezzel együtt kevésbé jutott érvényre a fiatalok nézőpontja, látásmódja a végeredményben. Nagyon sok lehetőség rejlik a csoportvezető-rendező és a színjátszók tehetségében, amit remélhetőleg legközelebb egy hozzájuk közelebb álló alapanyagon keresztül érvényesebben tudnak megmutatni.

kARTon csoport (Győr): *Nem a világvége* – csoportvezető-tanár: Szabó Gergely

Az előadás alapanyagául szolgáló, azonos című novella Puskás Panni *A rezervátum visszafoglalása* című kötetének egyik abszurd írása, amiben maga az Isten jelenti be, hogy egy hét múlva beköszönt a világvége. A történet főhőse, Emma, a hirtelen kialakult káoszban próbál felkészülni a beígért katasztrófára. A csoport improvizációi alapján kiegészült szöveg- és jelenetfüzér sodró lendületű, szemtelen, friss, színházilag magabiztos előadást eredményez, amiben nemcsak minden színjátszó megtalálja a maga helyét, hanem olyan kiemelkedő színházi jelenetek is születnek, mint amilyen a tömeges gyónás szemünk előtt kialakuló, könnyörtelen hangmontázsa. A fiatal előadók szemszögén keresztül maró gúnnyal, iróniával ábrázolt világ tárul elénk, amiben semmi sem biztos, és amiben az elmaradt világvége utáni élet lehetetlensége szakad rájuk.

Vidovszky György

FunFact: *A csetepaté* – rendező: Knausz Lizzie

Az előadásnak számtalan erőssége volt. A játzók életkori megoszlása ellenére erős közösség sziluettje rajzolódott ki a játékból, ami játékká kerekedett a szó klasszikus értelmében, hiszen játékos kedvűek voltak a színpadon lévők és játékba hívtak a nézőtérben ülők is: az élet játékának, komikus fordulatainak, valós és vélt konfliktusainak voltunk megélői és nézői egy személynél. Megélhettük, hiszen a játzók elragadó, csillogó és étellel teli jelenléte bevonzott minket Goldoni *Chioggiai csetepatéjének* színes, érzelmes világába, melyből akkor szakadtunk ki csak időnként, amikor a nagy lendületet megakasztotta egy-két szövegbe feledkezés. És bár az

utóbbi megmagyarázta az, hogy a darab a megmutatkozás előtt alig valamivel állt össze, kíváncsian várom, hogy egy begyakorlottabb, többet játszott időszakában milyen gondtalan játékot nyújt majd a **FunFact** csetepatéja a nézők számára...

TeenSpirit: 305 – rendező: Knausz Lizzie

Egy igazi nő-világ, egy amazon-fergeteg alakult a szemünk előtt a **TeenSpirit** csapatának előadásában. A szokványosnak is mondható, az egyetemista élet kliséinek felsorolásával induló történet már az első percekben sem volt szokványos, hiszen olyan személyessé tette a történetet számunkra a játékok viszonya az előadáshoz, annyira beavatottá váltunk, hogy a két időfonal egymásra csúszásakor minden fordulatot magunkénak érezve izgultunk a sorsokért. Attól nő-e a nő, hogy gyereket szül, mert szülhet? Hogyan alakítsam felnőtt életemben a szüleimmel való viszonyomat, amikor ebben már mindketten, mindtöbben sérültünk? Meghatározhatom-e önmagam a kapcsolatomban kialakuló státuszom által? Hogyan kezdjek a társam megtalálásához, ha társtalanul bolyongok évek óta, és már sajnós élvezem is az űr csendjét? Fontos kérdések ezen és nem csak nőknek, sokunknak is... Szép példája ez az előadás az improvizációból épített darabok érvényességének. És azt is érdemes megemlíteni, hogy a női sorsok sokszínűségét, mindennapiságát vagy különlegességét, sablonosságát vagy tragikus fordulatait milyen elképesztő alázattal segítik a történetben megjelenő férfi karakterek.

(P)articsókák: Mi a Franz? – rendező: Liszi-Horváth Dóra

Az irodalmi alapanyaghoz, Büchner *Woyzeck*jéhez méltó színvonalú feldolgozó anyag született a **(P)articsókák** csapatának műhelyében, melynek formai megoldásait elsősorban a fizikai színházi megoldások tették elegánsan stilizálttá és követhetővé. A tárgyak használatának letisztultsága és a karakterek megformálásának mélysége már független színházi mércét ütött, a jelenegek egységeken belüli kibontása, a felépítésének íve azonban még időért és próbáért kiált, ami mindig a legszűkebb keresztmetszete a diákszínházi csoportok erőforrásainak...

Gyevi-Bíró Eszter

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsúri: Gyevi-Bíró Eszter, Vidovszky György

MINŐSÍTÉS

Bronz minősítés

kACTus – *A fizikusok*, csoportvezető: Szabó Gergely

Díszkász – *Próba*, csoportvezető: Kocsis Nándor

Ezüst minősítés

karACTer – *Adásban*, csoportvezető: Szántó Dániel

Funfact – *A csetepaté*, csoportvezető: Knausz Lizzie

Arany minősítés

TeenSpirit – *305*, csoportvezető: Knausz Lizzie

(P)articsókák – *Mi a Franz?*, csoportvezető: Horváth Dóra

kARTon – *Nem a világvége*, csoportvezető: Szabó Gergely (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

KÜLÖNDÍJ

- Wawra Máté – színészi munkájáért / (P)articsókák – *Mi a Franz?*
- Balogh Adél Emese – „Emma” megformálásáért / kARTon – *Nem a világvége*

- Kádár Orsolya – „Orsi” megformálásért / Díszkász – *Próba*
- Rátkai Vanda, Fazekas Dorka, Jankó Gertrúd, Dátán Adél – kimagasló színészi munkájukért / TeenSpirit – 305

Meghívást kaptak az ODE nyári táborába

- legjobb férfi alakítás: Szabady György – Fortunato / Funfact – *A csetepaté*
- legjobb női alakítás: Farkas Fióna – Marie / (P)articsókák – *Mi a Franz?*
- csoportvezetői munkáért: Knausz Lizzie

*

RDT 2022

Észak-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó

– Cseppben a tenger –

Jászay Tamás

Debrecen, 2022. március 25-26.

Nem tudom, mióta járok a **debreceni Ady Endre Gimnáziumba** diákszínjátszókat nézni. Ami biztos, hogy annak idején Várhalmi Ilona, azaz Cila néni meghívására kezdtük el jó ideig Soltészky Tiborral együtt figyelni és elemezni a drámai tagozat tanulóinak fejlődését. A hangsúly a folyamatszerűsége volt és van: a rendezőtanárok által koordinált vizsgaprodukciókban „csoportos”, majd egyéni színészként megismert fiatalok egy részéből idővel társaik rendezője lett, közülük többen a művészeti felsőoktatásban folytatták színházi stúdiumaikat, s ma már sokukat független és kőszínházi produkciók alapembereként tartom számon. Jól tudjuk, hogy a diákszínjátszásnak nem elsősorban a színészi pályára való felkészítés a célja, helyette ezer más társas képesség és készség elsajátítását támogatja hatékonyan. Ugyanakkor azt sem lehet eltagadni, hogy az olyan műhelyek vezetői, mint amilyen az Ady, büszkén sorolják a náluk nevelkedett, ma már országos hírű színházi emberek névsorát. Igen, ez elvárás is rak diákra, tanárra, csoportvezetőre, a debreceni fesztiválra külsőként érkező csapatokra, sőt alighanem az itteni munkát értékelő zsűrire is.

2022. március 25-26-án, bő másfél nap alatt tíz előadást láttam és értékeltem az egykori adys diák, Klem Viktor színművész társaságában. A köztünk lévő szereposztás gyorsan kialakult: míg ő gyakorló színészként adott megfontolásra érdemes praktikus tanácsokat, nem megelégedve helyi gyökereiről, engem inkább a színrevitel, a dramaturgia, a darabválasztás és -elemzés milyensége foglalkoztatott. Változnak az idők: Cila néni nyugdíjba vonulása után Dr. Bagossi Edit először koordinálta és szervezte a találkozót, igazi profi módjára.

De nem csak a háttérben történtek komoly változások. Jól emlékszem az iskola pincéjét és egyéb privát vagy publikus tereit bejáró, néha teljesen örült, akár a játsszók (vagy rosszabb esetben a nézők) fizikai veszélyérzetével is kalkuláló, diákok által színre vitt, fésületlenségükben is felkavaró produkciókra, vagy a szomszédos Csokonai Színház színészei által rendezett, az

adásokban kínos feszengésbe forduló jelenetek egy ún. osztályközösség színpadi reprodukciójáról itt életteli, erős pillanatokat hoznak: ezek a srácok ismerik és szeretik egymást, tudnak és mernek együtt dolgozni.

A kortárs regény után klasszikus dráma: Lakó Zsigmond jegyzi az osztálynak készített *Szent-ivánéji álom*-előadást. A Shakespeare-vígjátékkal lépten-nyomon találkozó színikritikus dohogása arról, hogy az ökonomikusan sűrített, ügyes húzásokkal élő előadásban miért nem mutatkozik meg az athéni erdő sötétén izzó erotikája, ezúttal nyugodtan figyelmen kívül hagyható. Nem csak azért, mert kiskorúakról lévén szó, mindezt nem lenne fair számonkérni, hanem azért is, mert a rendezői döntés egyértelmű: a szerelmesek a szokásosnál nagyobb hangsúlyt kapó megjelenítésével, a mesteremberek (itt kényszerű okokból mesterasszonyok) fókuszba állításával ideális iskolai alapanyag született. Stúdiumot látunk arról, hogyan lehet hozzájárulni egy kanonizált szöveghez úgy, hogy a játszó a vélhető szerzői intenciót tiszteletben tartják, azt nem dúsítják, nem kurtítják, „csak” tisztességgel elmondják a jól ismert történet mesés-varázsos verzióját.

Igencsak figyelemre méltó a tizedikes Pusztai Mór rendezése, a *Kétpercesek*. Örökény után szabadon jár-kezel ez a kompakt, alig húszperces előadás térben és időben: a magyar történelem mindig viharos korszakai meg az éppen emiatt sosem unalmas hétköznapi világ elvont, szimbolikus térben jelenik meg. Egyetlen, méretes fakeretet mozgatnak, emelnek, forgatnak, használnak a fekete ruhába bújt fiatalok, akik anyanyelvi szinten beszélnek az abszurdot. Rövid szkeccsek, gegek és pofás kis jelenetek váltakoznak jó tempóban, biztos ízléssel egymás mellé rendezve. A játszó megmutatják, hogy az értelmező szövegmondás épp úgy sajátjuk immár, mint a koordinált mozgás vagy az intelligens humor színpadi közvetítése. A rendező kötődése és erős vonzalma az abszurd világa iránt mély értésről és valódi irodalmi-színházi érzékenységről tanúskodik: játszóinak a lehető legjobb tanácsot adta, amikor azt kérte tőlük, hogy faarcú, koncentráltan szólaltassák meg a feje tetejére állított világ kacagtató momentumait, miközben az örökényi szöveg humanizmusa is megjelenik a színen.

A **11.D osztály** mindhárom produkciója női problémákat dolgoz fel, kizárólag női játszókkal a színpadon. A szükségből kovácsolt erény szép példái ezek az előadások: bár megvolt a személyes kedvencem közöttük, az egymásra figyelés, a közös ügy iránti elkötelezettség, a kitűzött cél alázatos, érzékeny megvalósítása összekapcsolja őket.

Zavarba ejtő a *Felhangok (Overtones)* című hosszú jelenet: Alice Gerstenberg jó száz éve, Amerikában írott abszurd egyfelvonásosában két nő küzd, verseng, meccsel a mindvégig láthatatlanul maradó férfi kegyeiért. Ez eddig elég lapos, elismerem, de a két nő csuklójához két hosszú textilszalaggal oda kötözött két belső hang néha meglehetősen mulatságos dialógokba keveredik. Kell némi idő, míg megérti a néző az alapszituációt, ami aztán az obligát perlekedésen, a negédes felszín és a gyilkos indulatoktól fűtött lelkiismeret ellentétének felmutatásán nemigen akar (meg attól tartok, nem is tud) túllépni. A négy játszó a valóban tartott akadályozó körülmények ellenére (asztal, sütemény, székek, kandalló stb.) boszorkányos ügyességgel, komoly koncentrációs képességről és jó ritmusérzékről tanúbizonyságot téve mondja, szavalja, üvölti vagy csicsergi a szöveget; a szöveget, amit ők maguk fordítottak, és ez nagy dolog. A kedélyesen cseverésző, egymást egy kanálnyi teában megfojtani képes „nagyasszonyok” (Antal Rebeka, Nagy Csilla) tökéletes párra leltek a sötét énjeiket megjelenítő, kimondatlan vágyaikat világgá kiáltó kamaszlányokban (Lapos Imola, Ménes Emese). Együttlélegzésük emlékezetes: megnéz-ném őket szívesen akkor, amikor egy jó minőségű szöveggel találkoznak.

García Lorca *Bernardája* gyakori választás diákszínjászó találkozók: ha egy osztályban sok a női játszó, óhatatlanul eljutnak arra a pontra, amikor úgy vélik, be kell lépniük a duende világába. Bakos Csinszka rendezése ígéretes kezdeményeket mutat, ám egyelőre nem tud megküzdeni a lorcai szöveg és a magyar (diák)színház valósága közötti sok ezer kilométernyi távolsággal. A drámai fényekkel, koreografált mozgásokkal dúsított előadás rendezője és komoly odaadással játszó közreműködői jól érzik, hogy a stilizálás, a szimbolikus gondolkodás hangsúlyossá tétele jelentené a királyi utat, de a sok szöveg, a börtönszerű háztartáson belüli nyomasztó létezés emberi viszonyokon keresztül megjelenítése érthető módon leköti az energiák jelentős részét. Nem csak itt, a legtöbb előadásnál elkelné némi indulatkezelés: az érzelmi kitörések helyét és időtartamát pontosan be kell lőni, különben óhatatlanul parodisztikus pillanatokhoz vezetnek. Ménes Emese emlékezetes Maria Josefája labilis idegrendszerét fegyverként fordítja a többi generáció női-lányai felé: más szabályok szerint forog körülötte saját mikrovilága. Mindezen kifogásaim ellenére újra mondom: a tizenegyedikesek *Bernardája* heroikus, komoly vállalás, a súlyos drámával folytatott küzdelemben ők maradtak felül.

A megjegyezhetetlen, *Ami a végpontok között...* „nem szűntem meg létezni, csak valahogy most egyáltalán nem vagyok” című produkció Gelányi Bence és kilenc tizenegyedikes lány közös munkája. Húsba vág a játszók komoly igényességgel írott szövegeiből összeálló jelenetsor, és ezt értsük szó szerint: több korosztály népszerű társskereső applikációja, a Tinder, általa pedig a test, az erotika, de leginkább a szexualitás van a középpontban. (Nem csak az: a fiatalok éles szemmel, hibátlan humorérzéssel véleményezik a napi közéletet is.) Igen, veszélyes téma, az olvasó lelki szemei előtt pornográf kibeszélőshow, megkérdőjelezhető ízlésű, frivol jelenetsor képződik meg máris, de itt erről szó sincs. A játszók és a rendező ragyogó ízléssel, sok humorral, de még több fájdalommal és könnyel számolnak be a virtuális szubkultúra működéséről, hétköz- és ünnepnapjairól. Túlkoros zsűritagként egy felvilágosító órával felért a számomra mindaz, amit és ahogyan mondtak az előadás nagy részében velünk szemben, padokon egymás mellett mozdulatlanul ülő, fekete, kihívó ruhában, vérvörös rúzzsal a szájukon uniformizált lányok. Helyesbíték: épp az a lényeg, hogy mindegyikük más, nagyon más karakter, ami a váltaltan statikus színrevitelben csak még hangsúlyosabbá válik; élmény figyelni, hallgatni, nézni őket, ahogy a mozaikokból, kisebb és nagyobb pofára esésekből és cserbenhagyásokból kibomlik egy össztársadalmi, de legalábbis tíz- vagy százezreket egészen közelről érintő láttelep.

Remek bevezetés volt mindez a **12.D osztály**, azaz a végzősök komoly, embert próbáló vállalásaihoz. Családi történetek ezek, igaz, mindhárom esetben mást értünk családon, és máshonnan nézünk a társadalom elemi egységére.

Szintén Gelányi Bence rendezte Hajdu Szabolcs fontos szövegét, az *Ernellák Farkaséknált*. Bevallom, sok kétellyel ültem be az előadásra: de tényleg, ugyan mi közük lehet a tízes éveik végén járó fiataloknak a negyvenes értelmiségi házaspárok életközepi válságához? Az értékelő beszélgetésen világosodtam meg: Hajdu darabja ezeknek a fiataloknak a szüleiről szól, van-volt tehát honnan meríteni. A családi összezördülések, kibékülések, játszómázások, az egymás agyára menő párok, a toxikus pillanatok elől mesevilágba menekülő gyerekek a nézőtől karnyújtásnyi közelségre jelennek meg és telítődnek élettél, gondolatokkal, tapasztalattal. A felnőttek lekettözve jelennek meg a színpadon, majd szerepet cserélnek, félidőben megújuló energiával ellátva a játékot. Persze, sokat kell még dolgozni azon, hogy ne komor tragédia kerekedjen a jegygyűrűvel megpecsételt macskaegérharcból, időbe telik megtalálni az egyszerű, ejtett, félvállról odavetett mondatok megfelelő hangsúlyát. Meg a sok-sok ki nem mondott, elharapott,

elnyelt, belül erjedő gondolatot is. Akárhogy is: élet- és világismeretről, komoly színészi készenlétről tanúskodó, értékes produkció.

Pozsgai Zsolt *Naplopók* című munkájából, amit annak idején a Móricz Zsigmond Színház felkérésére írt a szerző, Létmányi László rendezett előadást. A híres-hírhedt Négyesy-szeminárium sok-sok férfiból és egy nőből álló, mégis családi hangulatú nappaljaiba és éjszakáiba nyit ablakot a nyugatiáda (copyright Klem Viktor), vagyis a Nyugat folyóirat legendás, a játszóknak számára tankönyvek lapjairól ismerős alakjaiba életet lehelő játék. És tényleg életre kelnek, nem papírmásé figurákat látunk: nem parodizálnak, de nem is akarnak hasonmásversenyen indulni a játszóknak. Helyette érezni a valós elköteleződést, hogy érteni, érezni akarják, kik voltak ezek a férfiak, és a legjobb pillanataikban tökéletesen sikerül az átlényegülés. Az öngyilkosságot fontoló, halálra vált arcú Juhász Gyula (Lugosi Nagy Tamás), a darabos, konok fejű Móricz Zsigmond (Nagy Gergő), a túlérzékeny, madárcsontú Tóth Árpád (Szanka Levente), meg mindük múzsája, az alak- és névváltó Elefánt Olga (Szűcs Ágota). És persze mindenekelőtt és fölött Bodnár Erik Ady Endréje, ez a faragott arcú, klasszikus filmsztárfejjel rendelkező, sűrű nézésekből, árnyékban is izzó félprofilból építkező fiú. A rendezés itt-ott magamutogató, de ez nem baj: a rendező próbálgatja az eszközeit, mindenesetre máris előrébb jár az úton, mint sok más ún. profi társa.

Szintén visszatérő tendencia egy-egy klasszikus regény vagy film színpadi adaptációja a regionális találkozókra. Elejétől végéig elmesélni egy alapvetően más médiumra megálmodott történetet komoly kihívás, érthető ambíció: Nagy Csenge rendezése (*Száll a kakukk...*) tisztességgel teljesíti, amit maga elé tűzött célként, miközben számos rész megoldása erősen vitathatóvá teszi. Az intézetben játszódó történet legfőbb veszélyforrását, ti. a normalitás és örület cseppfolyós határvidékének útvesztőit elegánsan kerüli el az előadás: az uralmi, hierarchikus viszonyokra, Ratched nővér túlhatalmára és McMurphy meccselésére tevődik a fő hangsúly. Kicsit túlteng az üvöltés és a csapkodás, nagy a rendetlenség a színpadon és azon kívül is, másképp mondva: sok rendezői megoldás suta és tétova, de mikor legyen az, ha nem most. Az alapok megvannak, az atmoszféra megszületik, néhány sűrű színészi pillanat is teremtődik, most már csak rendet kellene tenni a sorok között. Nincs kétségem, ez is megtörténik a következő években.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsúri: Jászay Tamás, Klem Viktor

MINŐSÍTÉSEK

Adyák 10.D – *Semmi* – arany minősítés

Adyák 11.D – *Felhangok* – ezüst minősítés

Adyák 12.D – *Naplopók* – arany minősítés

Adyák 12.D – *Ernellának Farkaséknál* – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

Adyák 11.D – *Ami a végpontok között...* – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

Adyák 12.D – *Száll a kakukk...* – ezüst minősítés

10 perc Diákszínpad, Miskolc – *Liliomfi 2.0* – emléklap

Adyák 11.D – *Bernarda* – ezüst minősítés

Adyák 10.D – *Kétpercesek* – arany minősítés

Adyák 10.D – *Szentivánéji álmom* – ezüst minősítés

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- *Semmi* – csoportos különdíj az adaptációért
- *Ami a végpontok között...* – csoportos különdíj az eredeti szövegért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- *Naplopók, Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Nagy Gergőnek
- *Naplopók, Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Szanka Leventének
- *Naplopók* – színészi különdíj Szücs Ágotának
- *Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Czibere Annának
- *Ernellák Farkaséknál* – színészi különdíj Molnár Zsófiának
- *Ami a végpontok között...* – színészi különdíj Bujdosó Virágnak
- *Bernarda* – rendezői különdíj Bakos Csinszának
- *Kétpercesek* – rendezői különdíj Pusztai Mórnak – az ODE Táborba meghívást nyert
- legjobb női alakítás: Ménes Emese (*Felhangok, Bernarda*) – az ODE Táborba meghívást nyert
- legjobb férfi alakítás: Bodnár Erik (*Naplopók*) – az ODE Táborba meghívást nyert

*

RDT 2022

Közép-magyarországi Regionális Diákszínjászó Találkozó

Budapest, KIMI, 2022. március 26.

A felelős szerkesztő jegyzete: nagyon ritka esemény, de egyszer már jártunk így. 2019-ben ez szerepelt a DPM 62. szám 39. oldalán: „A 2019. május 11-én a balassagyarmati Mikszáth Kálmán Művelődési Központban tartott, hagyományosan kitűnően szervezett, a csoportok között is rendkívül népszerű közép-magyarországi regionális bemutatóról zsűritagjainktól nem kaptunk elemzést, részletes ismertetőt. All-jon itt a résztvevő csoportok jegyzéke.” És állt...

A KIMI-ben is volt zsűri 2022. március 26-án. A zsűri egyik tagja vállalta, hogy megírja a szakmai beszámolót.

Azt tudjuk közzétenni, ami beérkezik.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

MINŐSÍTÉS

Dózsa 11: *Mara* – rendező: Kocsis Nándor (csoportvezető), Benkovics Sándor, Györke Tímea, Gyarmati Fruzsina – bronz minősítés

G Szektor: *Lélekkharang* – rendező: László G. Attila – bronz minősítés

DGYG – 12.E – Díszkosz: *A nagy füzet* – rendező: Benkovics Sándor – bronz minősítés

Tízbé: *Liliom* – rendező: Konczer Kinga (csoportvezető), Benkovics Sándor – ezüst minősítés

Pogácsa az Arénában: *Übüségünk kora* – rendező: Koltai Judit – ezüst minősítés

IMSZ: *PERcek* – rendező: Almássy Bettina – ezüst minősítés

Kodály dráma 11: *Fizikusok* – rendező: Farkas Attila – arany minősítés

Club Színház BarbekYou diákszínjászó csoport: *Momo* – rendező: Halász Tibor (csoportvezető) és Bertalan Adrienne – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

PHWI Senior csoport: *Én, a féreg* – rendező: Kiss Péter – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

CSOPORTOS KÜLÖNDÍJ

- *Fizikusok*: a kiemelkedő összjátékért
- *Liliom*: a kiemelkedő összjátékért
- *Übüségeink kora*: a zenei alkotótevékenységért
- *Egyiptom*: zenei különdíj
- *Pygmalion*: a dramaturgiai munkáért
- *Lélekharang*: a dramaturgiai munkáért
- *Momo*: az egyedi atmoszféra megteremtéséért
- *A nagy füzet*: az egyedi mozgásnyelv alkalmazásáért
- *Mara*: az egyedi térszervezésért

EGYÉNI KÜLÖNDÍJ

- ODE-tábor csoportvezetőnek: Hahn Gergő (*Egyiptom*)
- ODE-tábor színészeknek: Orbán Réka (*Pygmalion*), Szabó Dorottya (*Én, a féreg*)
- Legjobb férfi alakítás: Walsh Gáspár (*Fizikusok*)
- Legjobb női alakítás: Nyári Emma (*Én, a féreg*)

Színészi különdíj

- Magashegyi Nóra (*Lélekharang*)
- Eőri Anna (*Én, a féreg*)
- Bodor Anna Réka (*Momo*)
- Bróder Ferenc (*A nagy füzet*)

*

RDT 2022

Közép-magyarországi Regionális Diákszínjátzó Találkozó

Fábián Péter

Budapest, Vörösmarty Mihály Gimnázium,
Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium,
2022. márc. 31 – ápr. 4.

NNÁ/KIMI 12.B – *Lila ákác* – rendező: Göndör Dávid

Az előadás Szép Ernő színdarabjának részleteit alapul véve beszél a szerelem és a felnőtté válás problematikájáról. A kétszereplős jelenetfűzért dalbetétek tagolják, melyek olykor a szerelem érzésének paródiáiként, olykor pedig épp a szeretett fél iránti vágyódás mélyen átélt lecsapódásaiként jelennek meg. Az előadás motorja mindvégig a két szereplő közötti szerelmi vívódás marad, melyet a két játzó, Göndör Dávid és Garai Lilla megkapó humorral, ugyanakkor mély érzelmi töltettel ábrázol. Kiemelendő az előadás letisztultsága: majdhogynem üres tere nélkülöz mindennemű kisrealizmust, melynek folytán a játék kortalanná és univerzálissá válik. Apró

gyermekbetegségei ellenére – többször van vége, illetve néhol eldöntetlen, hogy komoly, vagy parodisztikus hangvételű-e egy-egy dal előadásmódja – a *Lila ákác* üdeségével, játszóinak koncentrált jelenlétével kimagasló munka.

NNÁ/KIMI 11.B Fehér Brontosaurus – *Sakura* – rendező: Eck Attila

A japán mesékből építkező előadás sodró lendületével hamar ejti rabul a nézőt: a sziporkázó humorú, harsány jelenetek egymásutánja igazi színházi konfettizápor élményét kínálja. A fel-fokozott tempó, valamint a térkezelés (az előadás mintha nagyobb teret igényelne, mint amiben játszódik) eleinte megnehezíti a kuszának tűnő cselekmény követését, ám az előadás egyharmada környékén minden a helyére kerül: világossá válik, hogy két mese fut egymással párhuzamosan a szemünk előtt. Apró hiányérzetet hagy, hogy bár mindkét történet magával ragadó, párhuzamosaik nem találkoznak a mesélés végtelenjében, és nem kapunk kielégítő választ arra, hogy miért éppen ezt a két mesét mondják el az alkotók. Mindez azonban eltölpül a játszók mesélőkedve és a döbbenetes közösségi munka mellett. Egy osztálynyi embert látunk végig a színpadon, és nem látni „elcivilkedett”, felesleges pillanatokat – minden játszónak konkrét viszonya van a színpadi történésekkel. A csapatmunka mellett megjelennek bravúros egyéni teljesítmények is. A *Sakura* vérbeli csapatmunka sok zenével és megannyi paralel színpadi történéssel, ami egy pillanatra sem hagyja felfedeznivaló nélkül a nézőt.

NNÁ/KIMI 12.B – *Endoff* – rendező: Zuti Krisztián

Az előadás alkotói nagyot kockáztattak azzal, hogy egy nagysikerű Netflix-sorozatot vettek alapul, ilyenkor ugyanis joggal merül fel a mindenkor színházi filmadaptációkkal kapcsolatos aggály: vajon tud-e többet adni a színpadi feldolgozás az eredetinel? Az előadás első néhány perce azonban minden kételyt eloszlat: az eredeti sorozat szüzséje itt csak ugródeszka ahhoz, hogy a játszók saját magukról, pontosabban a családhoz fűződő viszonyaikról beszéljenek. Az előadás autentikusságát az a rendezői lelemény adja, hogy a két főszereplő fiatal, akik világgá mennek hazulról, egyszerre, vagy éppen felváltva többen is játsszák. Ez azt eredményezi, hogy a befogadót nem annyira a történet kezdi el érdekelni, hanem az, hogy a fiatal fiú és lány karakterét melyik játzó miképpen jeleníti meg. Így tágul a két világgá ment fiatal története egy egész generáció önvallomásává. Mindemellett az előadás megőrzi az eredeti sorozat karcos fekete humorát, amely alaptónus kitűnő ellenpontjául szolgál az olykor lírai magaslatokba emelkedő monológoknak, melyekben a játszók személyes (vagy legalábbis annak tűnő) történeteket mesélnek el a cselekménybe ékelve. Sallangmentes, könnyed játék, kitűnő témaválasztás jellemzi az *Endoffot*, melynek minden percéből üvölt, hogy az alkotókat mélyen fűti a téma, amelyről beszélnek.

NNÁ/KIMI 12.B – *Exit* – rendező: Zuti Krisztián

Az *Exit* Shakespeare *Hamletjét* veszi alapul, ám inkább csak kiindulópontként használja ahhoz, hogy az eredeti műben is felmerülő megannyi problematika és alaphelyzet közül szemezgetve néhányat improvizációk útján dolgozzon fel. Bár az előadás maga nem improvizáció, a jelenetek szövegeinek többségén érződik, hogy rögtönzés útján jött létre. Ez egyfelől nagy erénye az előadásnak, hiszen a „saját nyelvükön” megszólaló fiatalok bizonyos pillanatokban zavarba ejtően hitelesen szólalnak meg, ugyanakkor az egész előadást átható alanyiség olykor a változottság rovására megy. Őszinte pillanatokban nincs hiány, viszont változatos dramaturgiában igen: az egymással lazán összefüggő jelenetek többsége egyritmusú és hasonlóan építkező, amelytől a nézőnek olyan élménye támad, mintha az előadás újra és újra előlről kezdődne. Ezt az érzetet erősítik a ritmustalan átállások is. Mindez azonban mit sem von le az *Exit* legfőbb

érdeméből: az eszköztelen, minden manírt nélkülöző színészi jelenlet magas színvonalú megfogalmazásából.

NNÁ/KIMI 11.B Fekete Brontosaurus – *Crom Cruach* – rendező: Eck Attila

A *Crom Cruach* egy kelta mesét vesz alapul, és meséli újra döbbenetes részletességgel, alázatos játékkal. Az előadás megkerülhetetlen értéke az összművészetiség és az ebből fakadó sokrétű vizualitás: megjelennek benne az árnyjáték, a bábjáték, valamint a táncszínház egyes elemei is. Tovább fokozza a vizuális élményt, hogy a rendező előszeretettel komponál komplex képeket a színpadon (elég csak az egymás ellen vonuló hadseregek zászlós koreográfiával történő meg-elevenítésére gondolni). Azonban mit sem érne e rendezői invenciók sokasága, ha nincs a játszók pontos összjátéka, koncentrált jelenlete, amely az egész előadás fő motorjává válik. A kesze-kusza, sokfelé ágazó történet azonban nem egyszer mintha ránehezedne a játékra: olykor az egyes szereplőknek nincs idejük „valamilyenné válni”, mert a rengeteg mesélni való nem hagy elég időt a karakterformálásra. A végére már nehéz kibogozni, hogy „ki kit, miért és hogyan”, azonban a mese olykor fárasztó labirintusát élménnyé varázsolja a játszók üdesége, és az a zavarba ejtő „öserő”, amellyel újramesélik a véres háborúkkal teli, ősi történetet.

Részegek 12.D – *Részegek* – rendező: Tóth Bence Elmó

A *Részegek* színre kívánja vinni Ivan Viripajev nagysikerű darabját, az azonban nem derül ki az előadásból, hogy a merészségen túl vajon mi volt az alkotók célja. Az életlen fókuszról fakadó rendezői-színészi eldöntetlenségek egyes jeleneteket nehezen befogadhatóvá, másokat értelmezhetetlenné tesznek. Ebből fakad az is, hogy a színészi játék több helyütt nélkülözi a színpadi jelenletet: a játszók nem egymásból szólalnak meg, inkább olyan, mintha egy előre beállított koreográfiát hajtanának végre. Üdítő kivételt képez ez alól néhány olyan jelenet, amelyben a színészek ösztönösen megtalálják a maguk igazát, és beleállnak abba (ilyen például az ismeretlenül egymásba szerető férfi és nő jelenete, vagy az isten és a részegek kapcsolatáról való filozofálás egyes részei). Az előadás további rákfenéje a térhasználat egyhangúsága: minden jelenet előtt a színészek felsétálnak a színre rendezői bal hátulról, és minden esetben oda is mennek vissza, amittől az egész előadás monotonná válik. Mindezek ellenére megsüvegelendő teljesítmény, óriási szellemi munkával a háttérben.

VMG-KIMI 11.D – *Azért vagyok ilyen, mert így döntöttem* – rendező: Szalai Ádám

A fesztivál egyik legszemélyesebb előadása, amely személyes hangvételnél a tér önmagában melegágyát képezi: középen egy kanapé áll, melyet mehökkentően közelről ül félig körbe a közönség. A kanapé előtt egy-másfél méteren zajlik a játék, így hamar megképződik az az intim hangulat, amelyben megszólalnak az improvizációk során született, személyes történetekből, illetve a játszók fantáziájából egyaránt táplálkozó jelenetek. A jelenetfűzér talán leginkább a családi élet visszasságait, a szülő-gyerek kapcsolat nehézségeit járja körbe – a bizonytalan megfogalmazás onnan ered, hogy nehéz eldönteni, mi áll az egész játék középpontjában. Fiatalokat látunk, amint anyukákat, apukákat, nagymamákat, barátokat, testvéreket, vagy éppen önmagukat játsszák sok humorral, közvetlen hangvétellel, a nézőknek való őszinte mesélni akarás szemérmetlen gesztusát sem nélkülözve, ami összességében élvezetes előadássá alakul, ám a pontosabb fókusz megtalálása nagy segítség lett volna a nézőnek abban, hogy megtudja, a látottakat valójában miért is látja. Az eldöntetlenségből fakadhat a keretjáték bocsánatos sutasága is, mindez azonban mit sem von le a játszókkal való közvetlen találkozás emlékezetes élményéből.

Kakaócsiga 12.D – *A tavasz ébredése* – rendező: Mezey Gábor

A tavasz ébredése az eredeti mű felvetéseit, hangulatát, és leginkább érzékiségét gondolja tovább a mozgásszínház eszközeivel. Az egész előadást áthatja az erotika, amely azonban nem párosul sem a játszóknak szemérmességével, sem provokatív, ízléstelen túlzásokkal, közönségséggel. Fiatal, tudatosan használt testek mozognak a térben, természetes nőiességgel és férfiasággal, és kerülnek egymással hol gyengéd, hol érzéki, hol egészen nyers viszonyba. Zavarba ejtő a játszókból áradó érettség és tudatosság – mintha felnőtt férfiak és nők lennének szép, fiatal testekben. Az előadásban hol a részletgazdag, mozgalmos kavalkád dominál, hol az egész színpadot betöltő csoportképek. A szereplők helyenként szövegrészeket is megszólaltatnak, melyek akkor tűnnek működőképesnek, amikor belesimulnak a mozdulatsorokba, és akkor kevésbé, amikor önálló prózai betétként jelennek meg, kissé indokolatlanul. Mindezzel együtt is, *A tavasz ébredése* minden ízében kimunkált, koherens előadás változatos zenei világgal.

VMG-KIMI 11.D – *TeMegÉn* – rendező: Meleg Gábor

A *TeMegÉn* nyitó jelenetében a fiúk és a lányok a színpad két oldalára állnak, majd felcsendül egy zene, mely alatt besétálnak a térbe, hogy különböző módokon megöleljék egymást – pontos, és egyben szórakoztató nyitány ez, mely kijelöli, hogy miről fog szólni az előadás: a fiú-lány, férfi-nő kapcsolatokról. Ezután záporozni kezdenek az egymással kezdetben lazán, majd egyre inkább összefüggő jelenetek, melyek a játszóknak improvizációi alapján születtek. Ezek többségében valóban szerelmi témákkal foglalkoznak, ám a nézőnek többször támad olyan érzése, mintha egy-egy probléma a levegőben maradna: több jelenet csattanó nélküli skicc marad, ami a mélyebben kidolgozott epizódok rovására megy. A nézői figyelem nem egyszer elfárad, mire a sok félkész etűd közt felragyog egy-egy érvényes, jól végiggondolt jelenet. A befogadást tovább nehezíti, hogy minden jelenet végén sötét lesz, majd átállás következik, és újra feljön a fény – ez nem kívánt monotonitást eredményez. Ugyanakkor kiemelendő a játszóknak játékkedve, és a tény, hogy ezeket az olykor nagy tétikkel operáló jeleneteket (többek között egy magzat-elhajtási dráma kezdeménye!) ők maguk szerették volna színházilag feldolgozni. A jelenetek megrostálásával, valamint a fénydramaturgia és az átállások újragondolásával könnyen megoldható, hogy a *TeMegÉn* könnyedebben tudjon szólni arról, amiről szeretne.

VMG-KIMI 12.D – *Szarvaskirály* – rendező: Perényi Balázs

A *Szarvaskirály* klasszikus drámát újra mesélő előadás, s mint ilyen, egyedülálló a fesztivál epikus műveket dramatizáló, illetve az improvizációkból táplálkozó produkciói között. A játszóknak teljes szerepíveket visznek végig magas színvonalon. Külön színészi kihívás, hogy a komédia cselekménye szerint egy különleges varázslat segítségével bizonyos szereplők képesek átköltözni egymás testébe, így a darab során többször is előfordul, hogy egy-egy játész a testét és a lelkét kölcsönzi olyan szereplőnek, akit korábban más játszott. Az előadás legélvezetesebb része, ahogyan a néző végigkíséri, hogy a szereplők miképpen játsszák el egymást. A játszóknak végig lubickolnak a helyzet- és jellemkomikumban, ugyanakkor a harsány komédiázás nem veszi el a játék tétjét: életek mennek tönkre, szerelmek születnek és kerülnek végveszélybe a szemünk előtt. Olykor nem érteni, hogy egyes játszóknak mit mondanak, ami a szövevényes színdarab követésének szempontjából fajsúlyos probléma, de ez sem akadályozza meg, hogy komplex színházi élménnyel legyünk gazdagabbak.

Golimár 12.D – *Aludjunk!* – rendező: Buzási Kamilla

Buzási Kamilla drámája családi történetet jár körbe: egy fiatal testvérpár úgy dönt, elköltözik otthonról, mert nem tudják tovább elviselni, ahogyan szüleik megrontják az életüket. A felvetés

gépek életre kelnek, elüldözik az embereket, majd ők maguk is emberré lényegülnek. Felvillanyozó felvetés sok humorral, játékos megoldásokkal. Az örömenélést – mert az előadás tetemes részében ez történik – olykor ötletes dialógok szakítják meg, melyekben hol egy vécé beszélget egy hajszárítóval, hol egy csaptelep egy tévével. Mókás játék, üde bájjal fűszerezve. Az egész vállalkozás talán nem is akar több lenni egy kis önfeledt együttlétnél sok zenével és egy huncut alapötlettel, ami mégis hagy maga után némi hiányérzetet a nézőben. Már csak azért is, mert az alapötlet olyan izgalmas és gondolatébresztő, hogy az emberben felébred a kíváncsiság, hogy ebből vajon még mi sültethetett volna ki?

VMG-KIMI 12.D – *Sok ilyen szép nap* – rendező: Blahó Gergő

Az előadás improvizációk alapján született, azonban két klasszikus abszurd dráma alaphelyzetét veszi alapul: Mrożek *Mulatság* és Beckett *Godot-ra várva* című drámájáét. Egy baráti kör vár valakit, akinek ma van a születésnapja, és ennek öröme meglepetésbulival készülnek neki, ám az ünneplést sehogy sem akar megérkezni, ezért a várakozás egyre terhesebbé válik a várakozóknak. Plasztikus a díszlet: a földön lufik, hátul középen egy hosszú asztal, amely Leonardo *Az utolsó vacsoráját* idézi, az asztal mögött pedig egy áttetsző fólia, mely mögé akkor osonnak be az ünneplők, amikor azt hiszik, megjött az ünneplést. Ebben a térben kitűnően lehet várakozni: asztalnál unatkozni, lufikkal játszani, és az ajtóban lesni, hogy mikor jön a születésnapos. A várakozó sokaság tagjait fokozatosan megismerjük: látunk majdnem-leánykérést (az előadás egyik legkiemelkedőbb pillanata!), szerelmi vívódást és persze az unatkozás örökösén visszatérő motívumát. Az unalomba olykor a néző is belesüpped, mert nem mindig tudni, hogy a sok nem-történés mögött mik a belső történések a szereplőkben. Aztán, amikor egy-egy zárt jelenetet pontosan és mély átéltséggel eljátszanak, az előadás is megtalálja magát és érdekesítővé válik. A hullámzó nézői figyelem háttérében bizonyára egy rendezői bizonytalanság áll: mintha nem lenne pontosan eldöntve, hogy a várakozás maga az előadás témája, vagy a várakozás csak egy feszült alaphelyzet, és a fókusz a várakozók közötti emberi viszonyokon van. Ezzel együtt is a *Sok ilyen szép nap* sikeres és gigantikus színházi vállalkozás, melyben közel egy tucat játész ad tanúbizonyságot a színpadi létezésben való mély jártasságáról.

NNÁ 12b mozgásműhely – *Madaram senki* – rendező: Herold Eszter

A *Madaram senki* nagyszabású táncszínházi előadás, melyben egy csapat fiú és egy csapat lány táncolja-mozogja el a szerelem és a szabadság viszonyának feloldhatatlan ellentéteit. Az előadás bátran ötvözi a különböző táncokat és a mozgásszínházi elemeket, és magától értetődő könnyedséggel mozgat meg nagy tömegeket – az előadást ugyanis majd' egy teljes osztály játssza. A tömegjelenetekben olykor elkapni civil pillanatokot, egy-egy apró, hibás mozdulat szemérmes korrekcióját, de összességében az egész produkciót elmélyült koncentráció jellemzi.

NNÁ táncmozgás – *Boldog nyárfalevél* – rendező: Vidané Szent-Ivány Kinga

Ebben a táncszínházi, prózai elemekkel is dolgozó előadásban az alkotók egy szerelem megszületésének pillanatát kísérlik megragadni, és teszik ezt – zsenge korukhoz képest – meglepően magas színvonalon. A főszereplő lány és fiú találkozásánál csak néhány tömondat hangzik el, mégis a gesztusok pontossága, a játék sallangmentes letisztultsága és érzelmi töltöttsége, mely ugyanakkor humorral párosul, bravúros teljesítmény két tizenéves fiatalembertől. Kettejüket nézve alighanem minden nézőben újraéledt a remény, hogy létezik tiszta szerelem. A szerelem szárba szökkenéséhez azonban elengedhetetlen az a milió, amit a lányokból összeálló táncoskar biztosít kimunkált koreográfiával. A *Boldog nyárfalevél* egyetlen hiátusa a rendkívüli rövidség: a néhány meghitt, magával ragadó pillanat után, amikor a néző már behelyezkedett

a darab hangulatába, és beleszeretett a két fiatalba, akik olyan átható, tiszta tekintettel néznek egymás szemébe, máris feljön a nézőtéri fény, és jön a tapsrend. Alighanem egyként sóhajtott fel a közönség: Bárcsak nézhettük volna még!

NNÁ táncmozgás – *Don't look* – rendező: Gera Anita / Asztalos Dóra

A *Don't look* a Netflix *Ne nézz fel!* című filmjéből merített ihletet, hogy aztán teljesen elrugaszkodva a film cselekményétől, mindössze egyetlen, lényegi motívum felnagyítására összpontosítson: az agresszió jelenségére. A gépzenére rendszerint repetitíven mozgó testek valóban plasztikus megjelenítői voltak az agresszivitásnak, és az azzal kéz a kézben járó elidegenedettség-érzésnek. A pontosan végrehajtott koreográfia és a szemmel láthatóan tudatos testhasználat ellenére az előadás egésze nehézkesen találja meg az utat a nézők felé, ami elsősorban a játzók szemérmességéből fakad: mintha nem mernék átadni magukat a játéknak, mintha jól kidolgozott és begyakorolt mozdulataikat nem mernék igazán megmutatni. Holott szerénységre, szeméremre semmi okuk: süt róluk a tehetség.

NNÁ/KIMI 12.B – *Boldogtalanok* – rendező: Zuti Krisztián

A *Boldogtalanok* az egész fesztivál talán legmerészebb vállalkozása: tizenévesek játsszák el Füst Milán drámáját. Az előadás arról tanúskodott, hogy a nem mindennapi vállalás sikerrel járhat, hiszen a nyitó jelenetben a játzók olyan nyers és szikár színpadi jelenléttel operáltak, ami komplex színházi élményt ígért. Ez a koncentrált jelenlét a későbbiekben is megmaradt, ugyanakkor nem jelentek meg újabb árnyalatai a játzók részéről, amitől a jelenetek hangvétele kissé egysíkúvá vált. A befogadást tovább nehezítette, hogy bizonyos kulcsjelenetektől hiányzott a fordulatok megélésére szánt idő, másutt pedig egy-egy nagy jelentőséggel bíró fél mondat pasztell megfogalmazása akadályozta a szereplők sorsának mélyebb megértését. Rendezői tévováságot sugallt a térkezelés is: a színpadon berendezett szobát hol a kisrealizmus szabályai szerint használta az előadás, hol felrúgva saját szabályrendszerét stilizált helyszínekkel és játékmóddal kezdett el operálni, amely stílustörés nem kapott egyértelmű indoklást. A *Boldogtalanok* nagy erénye a színészi alakításokban rejlik: néhol még kissé kamaszosan, de megannyi hiteles pillanatot megteremtve játszották végig a magyar drámairodalom egyik legbonyolultabb darabját.

NNÁ/KIMI 12.B – *Gyökerestől* – rendező: Zuti Krisztián

A Csehov-drámákat improvizációkkal feldolgozó *Gyökerestől* alighanem a fesztivál legnagyobb színészi-rendezői teljesítménye. A több mint kétórás előadás során a *Sirály* és a *Platonov* emblematikus jelenetei születnek újjá úgy, hogy az alkotók kitűnő ízléssel igazították hozzá saját korosztályukhoz azokat. Nehéz bárkit is kiemelni a játzók közül, mert mindenkinek volt legalább egy (de inkább több!) olyan színészi pillanata, amelyért önmagában megérte végig nézni a kortárs Csehov-eposzt. Pontosán elemzett, önazonosan játszott jelenetek, olvasható viszonyok, hitelesen ábrázolt érzelmek, nagy amplitúdójú színészi váltások, nagyszerű közösségi és egyéni teljesítmények – az alkotók ebben az előadásban felvonultatták a jóféle színházcsinálás alapvető kellékeit. Akadtak persze olyan momentumok, amelyek kevésbé tűntek hitelesnek (főként a tömegjelenetek esetében volt érzékelhető némi „üresjárat” néhány szereplőnél, és több esetben lehet vitatkozni egy-egy szerepelemzés helyenkénti felszínességével), mégis: a *Gyökerestől* messze túlmutat egy diákszínjátszó előadáson, professzionális színészi eszközökkel kísérelte meg, többnyire lebilincselő sikerrel.

NNÁ/KIMI 12.B – *Szutyok* – rendező: Pálya Pompónia

Pintér Béla *Szutyok* című szatírája telis-tele van színészi jutalomjáték szerepekkel, és a benne sorjázó tragikomikus szituációk és színpadi helyzetek is olyan jól játszhatók, annyira színész-szájra íródtak, hogy az már szinte veszélyes. Könnyű belesétálni abba a csapdába, hogy a hamar elérhető komikus hatás kedvéért lemondunk a szerepek mélyén megbúvó emberi drámák megformálásáról, és ez a veszély különösen fennáll, ha a darabot fiatalok viszik színre. A *Szutyokból* készült előadás azonban bölcsen kikerüli a csapdát, sőt: a tragikum néhol még erősebben kiütözik, mint a felszínen fecsegő komikum, ami nemcsak a darab mély ismeretéről tanúskodik, illetve pontos színészvezetést jelent a rendező részéről, hanem olyan színészi érettséget sejtet, főként a két női főszereplő esetében, ami egészen zavarba ejtő. A kiegyensúlyozott színészi teljesítményekhez képest jelentéktelennek tűnnek azok az apró ritmushibák és szövegghúzásbéli logikátlanságok, amelyeket szóvá tenni csak az fog, aki kekeckedni akar. Én is csak azért teszem, mert zsűriként ez volt a feladatom.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsűri: Fábrián Péter, Szvorák Zsuzsa, Uray Péter

MINŐSÍTÉSEK

- *Kórterem* – Tarr Béla – rendező: Medgyessi Lili, Regős Marcell – emléklap
- *Aludjunk!* – Golimár – rendező: Buzási Kamilla – bronz minősítés
- *Részegek* – Részegek 12.D – rendező: Tóth Bence Elmó – bronz minősítés
- *Einstand* – Pap Gang – rendező: Pap Gábor – ezüst minősítés
- *Azért vagyok ilyen, mert...* – VMG 11.d – rendező: Szalai Ádám – ezüst minősítés
- *TeMegÉn* – VMG-KIMI 11.d – rendező: Meleg Gábor – ezüst minősítés
- *Don't look out* – 11.a Táncszínház – rendező: Gera Anita / Asztalos Dóra – ezüst minősítés
- *Crom Cruach* – NNÁ/KIMI 11.b Fekete Brontosaurus – rendező: Eck Attila – ezüst minősítés
- *EXIT* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – ezüst minősítés
- *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – ezüst minősítés
- *Tizenhét* – ságzoM – rendező: Mezey Gábor – arany minősítés
- *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő – arany minősítés
- *A tavasz ébredése* – Kakaócsiga – rendező: Mezey Gábor – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs – arany minősítés
- *Madaram senki* – NNÁ 12b mozgásműhely – rendező: Herold Eszter – arany minősítés
- *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila – arany minősítés
- *ENDOFF* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Boldog nyárfalevél* – 10.a Táncszínház – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga – arany minősítés
- *Lila ákác* – rendező: Göndör Dávid – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)
- *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia – arany minősítés
- *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián – arany minősítés (az Országos Diák-színházi Fesztiválra meghívást nyert)

KÜLÖNDÍJ

- közösségépítő munkájáért: Meleg Gábor
- tér- és eszközhasználat sokszínűségéért: *Crom Cruach* – NNÁ/KIMI 11.B Fekete Brontosaurus – rendező: Eck Attila

- különleges látványvilág megteremtéséért: *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- a személyes hangvételi drámai megvalósításért: *Azért vagyok ilyen, mert...* – VMG 11.D – rendező: Szalai Ádám
- zenei közreműködéséért: D'Agosto Franco
- legjobb diákrendező: Göndör Dávid (*Lila ákác*)

SZÍNÉSZI KÜLÖNDÍJ

- László Sarolta Gyopár – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Beke Marcell – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Buzási Kamilla – *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- Hegyi Marcell – *Sok ilyen szép nap* – VMG 12/D – rendező: Blahó Gergő
- Király Marcell – Szarvaskirály szerepéért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Fóti Lola – Angéla szerepének megformálásáért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Nagy Júlia Boglárka – Smeraldina szerepéért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs
- Pohl Boglárka – a vak lány megformálásáért – *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- Agócs Attila – a hegy démona megformálásáért – *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- Pécsi Dóra – Barka szerepének megformálásáért – *Boldog nyárfalevél* – 10.a Táncszekció – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga
- Ozwald Damián – Tódor szerepének megformálásáért – *Boldog nyárfalevél* – 10.a Táncszekció – rendező: Vidáné Szent-Ivány Kinga
- Násztor Eszter – Irén szerepének megformálásáért és az *EXIT*-ben nyújtott alakításáért – *Szutyok* / NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia; *EXIT* / NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Roznár Ágnes – Rózszi szerepének megformálásáért – *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia
- Sipos Zénó – Attila szerepének megformálásáért – *Szutyok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Pálya Pompónia
- Beale Emma – Alina szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Benkovits Szonja – Nadja szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Anderson Jázmin – Liza szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Csonka Benedek – Andrej szerepének megformálásáért – *Gyökerestől* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Bóti Kíra – különleges komikai karakterek megformálásáért – *Boldogtalanok* – NNÁ/KIMI 12.b – rendező: Zuti Krisztián
- Regős Marcell – különleges komikus karakter megformálásáért – *Szarvaskirály* – VMG 12/D – rendező: Perényi Balázs

ODE-tábori meghívás

- Buzási Kamilla – rendezői munkájáért
- Beale Emma – színészi különdíj
- Hegyi Marcell – színészi különdíj

Fülek – Szvorák Zsuzsa meghívása

- *Sakura* – NNÁ/KIMI 11.b Fehér Brontosaurus – rendező: Eck Attila
- *Tizenhét* – ságzoM – rendező: Mezey Gábor

*

RDT 2022

Dél-dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó

Farkas Atilla

Pécs, 2022. április 1-2.

Szinimimisiz: *Elefántbaby* – rendező: Szabó Márk József, Szabó, Zsolt

A fesztivál rögtön bevitt minket az emberi létezés sűrűjébe. Brecht-darab, igazi brechti színház, fiatalok prezentálásában. És gyönyörűen működik a dolog. Nézőként meg vagyok szólítva, kényelmetlen helyzetbe vagyok hozva, örvendek és elszomorodom, miközben a történet szépen bontakozik. Az ígéretes lendület viszont az előadás előrehaladtával egyre jobban elfogy, és a játékidő hetven percének végére már csak a fiatalemberek teste és Brecht mondatai maradnak a színpadon. A csapat gyönyörű munkát végzett, talán a fa lehetett nagy, amibe a fejszékünket vágták, vagy az idő kevés, amíg a fa el nem fejszélődik.

11.C Müszi: *Mert a Béres azt mondta* – rendező: Herczeg Adrienn

Miért a cím? – kérjük a csapatot és mondják is, hogy mert miért ne. Gondolták, majd kimagyarazzák, ha nagyon muszáj. Szép, letisztult, világos és erős színházat láthattunk harminc percben tettvágtyól sugárzó kamasz szemekkel, ami igen jóleső élmény volt. Ami számomra nem annyira esett jól, az a gondolat, a folyamat, az elmerülés, a tanulás. Ügyes csapat, ügyes rendező, ügyes előadás. Ennél sokkal több minden történhetett volna abban a harminc percben a nézőkkel, illetve ebben a tanévben a fiatalokkal. Mindenesetre a képzést dicséri, hogy az etűdsorból több mozzanat is valódi drámai hatást volt képes elérni, ami szép teljesítmény.

Kodály 9: *Bűnösségesség* – rendező: Gál Éva

Vegyitizta diákszínjátszás, fékevesztett tombolás és tartalmi fegyelem. Mert hát végső soron kit nevezünk bűnösnek? Persze felnőttkorunkra már megbarátkozunk a bűn relatív természetével, de az előadás szereplői épp azt az életkori „sajátosságot” mutatták meg, amikor elkezd felderengeni előttünk, hogy számos szabály bizony csak betokosodott szokásjogon és poros tekintélyelvűségen alapul. És ez nincsen jól. Az előadás rövid, velős, szégyentelenül vicces és mélyen emberi. Huszonvalahány kisdramatizista mozgott együtt olyan módon a színpadon, amit ma már igazán ritkán látni.

SZM H2OPOK: *Mit, hol?* – rendező: Kutnyánszkyne Bacskai Eszter

A nagyszínpadon a nézőtérrel élénk Beckett abszurd világa, gimnazisták interpretációjában. A csapat friss, a közös ritmus még nem alakult ki, de az ötletek már szépen záporoznak. Érződik a csoportból a tenni akarás, önmagam feltárásának és megmutatásának vágya, a humor

iránti éhsége. Mégis, ez az abszurd mintha az ellenkező hatást érte volna el a csapatnál. Nem tudtak elég felszabadultak lenni, a fordulatok nem voltak eléggé merészek, az előadás összességében nem lett eléggé pofátlan.

Duhajkodály: *Nőkről, nőknek, nőktől* – rendező: Gál Éva

A Gál Éva-művek sorrendben második darabja (a találkozón összesen négy előadása volt Évának) idősebb, de létszámában nem kevesebb játszót sorakoztatott fel. Színjátzó csoportok klasszikus jelensége, hogy a fiúk száma elenyésző (egy a húszhoz), így a témakijelölés gyakran a nőiség kérdése felé indul. A témára improvizált etűdsor ebben az előadásban már történeté állt össze, de megtartotta az etűdök frissességét és arcátlan humorát. Már keresi a színházi drámai pillanatokat, de úgy istenigazából nem találja meg. A *Liliom* és a *Sirály* szolgált vendég-szöveget a darabhoz, amit szépen be is illesztnek. Pedagógiaileg példás munka, ahogy az idősebbekkel dolgozik a rendező: a színházban jobban elmerülnek, a színészi alakítás komplexebb formáit keresik.

Nevkogetto: *Újembergyűlölő* – rendező: Szabó Zsolt

Bensőséges térbe érkezünk, próbaterem. A várakozás betelíti a szobát. Megérkezik a banda első tagja, várunk. Lassan, nagyon lassan összejön a társaság és kezdetét vehetné a próba. De sajnos nem történik meg, amire mindannyian készültünk. Később kiderül, hogy a csoport saját történetét dolgozta fel a szobaszínházi produkcióban. Végignézhattük, ahogy összekovácsol egy csapatot a csapattársak hiánya. A kitarás győzelme, az együttlét megtartó ereje, ez sugárzik a produkcióból. A bepróbálatlanság érződik, de a gondolat és a tapasztalat, ami minden játszót áthat, átütő erővel érkezik meg a befogadókhöz – hozzánk. Igazi emberi találkozás ez nézők és játzók között, nem elhanyagolható terápiás hatással összeadódva.

Kodálytáncoselit: *Britny* – rendező: Gál Éva

A találkozó egyetlen tisztás táncos produkciója. Ismét sajátos elbeszélési technikával találkozhatunk. Britney Spears, a megtépázott popsztár életéből látunk képsorokat a kivetítőn, majd fiatal emberek mozdulatai mesélik el a gyereksztár széthullásának történetét. Egyszerre gyönyörű és szívbemarkoló, ahogyan minden perccel egyre közelebb kerülünk ennek a tőlünk oly távoli életnek a tragédiájához. Ahogy a táncosok valóban elfáradnak, és elgyötört tagjaikat kényszerítik az energikus, meggyerő, szexi és mosollyal teli jelenlétre, abban tapinthatóan megjelenik a celeblét abszurditása. Nem lehetsz lehangolt, nem lehet mosoly nélkül létezni. Te vedted fel ezt a szerepet, és most tartozol a rajongóidnak azzal, hogy sosem lépsz ki belőle. Igazán üdítő és felemelő volt a színházi hatás másfajta megközelítése. Az eszünkkel az első pillanattól megértettük, hogy mit akar elmondani az előadás, és a végére a zsigereinkben, a szívünkben is megmozdult ez az egyszerű gondolat, így érve el teljes, katartikus hatást.

Leőwey: *Egy ház, két család* – rendező: Kocsis Zsófia és Tölgyfa Gergely

Szűk térben, hangszerekkel megpakolt asztal körül ül egy marék, közlésvágytól nyugtalan tinédzser. A levegő szinte szikrázik a dráma ígértétől. A történet elindul, gépi hangon beszél a hangfalakból valaki, a fiatalok játszani kezdenek, életre hívnak egy történetet, amiben felelsz vagy mersz játékot játszanak a közreműködők. Az előadás időtartama több egy óránál, és sajnos a készülletlenség most nagyon zavaróvá válik. Értem, hogy mi volt a cél, mi volt a gondolat és a szándék szépsége megragadó, de a játzók elfáradása, bizonytalansága, a szerkesztés ad hoc jellege miatt nem valósul meg az előre felrajzolt célokból szinte semmi. Remélem, legközelebb néhány nappal több idő jut a színpadra állításra, mert a potenciál megdöbbenően nagy a csoportban. Kíváncsivá tettek.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsúri: Bakos-Kiss Gábor, Farkas Atilla, Szabó Vera

MINŐSÍTÉS

11C MŰSZI – *Mert a Béres azt mondta* – arany minősítés

12C MŰSZI – *Gomoly* – arany minősítés

Kodály 9 – *Bensőségességes* – arany minősítés

Szinimisz – *Elefántbaby* – ezüst minősítés

Szinimisz – *Schrödinger báránya* – ezüst minősítés

Duhajkodály – *Nőkről, Nőknek, Nőktől* – ezüst minősítés

Kodálytáncoselit – *Britny* – ezüst minősítés

SZM H2OPOK – *Mit hol?* – bronz minősítés

Kodály 10 – *ÁÁÁÁÁÁÁ!!!* – bronz minősítés

Leőwey – *Egy ház, két család* – bronz minősítés

Berzebub – *Krindzs* – bronz minősítés

Nevkogetto – *Újembergyűlölő* – bronz minősítés

Pillangó csoport – *The Livery* – emléklap (off program)

legjobb női alakítás (főszerep/mellékszerep)

Nagy Vera – *Gomoly*

Pallag Luca – *Schrödinger báránya*

legjobb férfi alakítás (főszerep/mellékszerep)

Ladnai Lóránd – *Schrödinger báránya*

Agócs Andor – *Gomoly*

ODE Táborig meghívás

színész különdíj – Nógrádi Benjámín – *Újembergyűlölő*

színész különdíj – Balogh Sára – *Nőkről, nőknek, nőktől*

csoportvezető, rendező – Szabó Zsolt – *Újembergyűlölő*

KÜLÖNDÍJ

- legjobb jelenlét: Jánosi Noémi
- legjobb jelenlét: Várda Sára
- a személyességért: Leőwey
- a személyességért: Berzebub
- a színházi hatásmechanizmus megújításáért: Gál Éva
- a legjobb térhasználat: Gomoly
- a legjobb zene: Gomoly
- a legjobb történetmesélés: Kelemen Zalán
- a legjobb mozgás: Hantos Lili
- az őszinte pillanatokért: Újembergyűlölő
- vásári komédia díj: Keszthelyi Kitti
- színházi elhivatottság díja: Szinimisz
- „Britney Spears-díj”: Fonyó Ábel
- a kitartásért: Torma Armand

*

Önmagában is istenkísértő vállalkozásnak tűnt a nagymúltú **debreceni Főnix Diákszínpad** Pintér Béla-előadása, de amikor meghallottam, hogy az all-round színházcsináló egyik legjobb darabját, *A sütemények királynőjét* mindösszesen huszonegynéhány percben fogják prezentálni, komolyan aggódni kezdtem. Nem is tévedhettem volna nagyobb: a rendező Várhidi Attila rendkívül ökonomikus vázlatot készített a feszes szövegből úgy, hogy a két főszálat – a családját rettegésben tartó Kosár elvtársat, illetve az Erikával túlságosan is közeli kapcsolatot óhajtó tanárt – pontosan kiemeli és felmutatja. A nyolcvanas évek kommunista Magyarországon játszódó történetet úgy oldották el a játszóké a konkrét tértől és időtől, hogy az vizuális és akusztikus jeleiben mégis végig jelen volt, és eközben az abúzus, a családon belüli erőszak, a gyermeki ártatlanság és kiszolgáltatottság plasztikus képei hiánytalanul megképződtek. Koncentrált, fegyelmzett színészi játék, a két történet-szál éles, színpadi eszközökkel történő, értelmező elkülönítése jellemzi ezt a feszes, keserűen kacagtató produkciót.

Az ember szíve azért rendre összefacsarodik a sok nevetés közben a **nyíregyházi Színjátszó-SOKK** és a **Terne Cherhaja Zenekar** által jegyzett *Nyúzóvölgyet* nézve is. Demarcsek Zsuzsa sokadik romaprojektje már ez: öröm és megtiszteltetés évről évre látni a fejlődést; azt, ahogyan a növekvő teherbírási játszóké valódi alkotótársakká emelkednek, miközben egyre komplexebb színpadi anyagokhoz nyúlnak. A rendszerváltás utáni magyar színház egyik meghatározó előadása, a Mohácsi-testvérek által jegyzett *Csak egy szög*, egészen pontosan annak is csúcspontja, az emberevő cigányokat elítélő bírósági tárgyalás hosszúepizódja képezi ennek a gyönyörű előadásnak az alapját. Hosszan lehet és kell sorolni a sok-sok szépséget itt: az élőzenétől a jelmezektől, az odabökött mohácsis félmondatokkal egy-egy sorsot felskiccelő színészek odaadó játékát, vadonatúj elemként a szépséges cigánybábok használatát, de említhetném az előadás letisztult térszervezését, az áramvonalas dramaturgiát is. A roma és nem roma játszóknak muszáj csapatban nagyon erősnek lenni, de szép egyéni teljesítmények is kiragyognak a korból: a régi törvényszolga szerepében Kepics Mihály, az újéban Lőrincz Lotti, míg a cigányok által jó étvággal elfogyasztott Csordás Zoltán figurájában Aranyász Szabolcs teljesít kiválóan. És megszületik a legnagyobb, szintén az eredetiből származó, de – tudjuk jól – nagyon nehezen reprodukálható varázslat is; az ti., ahogy a gátlástalan röhögés egyszer csak néma csöndbe dermed. Az ilyen és hasonló pillanatokban érzi és érti meg az ember, hogy milyen az, amikor tétje, célja és értelme van a színházban közösen eltöltött időnek.

MINŐSÍTÉSEK ÉS KÜLÖNDÍJAK

Zsúri: Győrei Zsolt, Jászay Tamás, Regős János

MINŐSÍTÉS

- Parti Nagy Lajos: *Pinokkió* – KFGG 9 (Nagykálló) – rendező: Vona Éva – bronz minősítés
- Nagyidai Gergő: *Oszkár* – Színjátszó-SOKK – rendező: Nagyidai Gergő – bronz minősítés
- *Az emberke tragédiája* – Pataki Komédiások (Sárospatak) – rendező: Szabó Viktória, Remeczki Imre (online előadás) – bronz minősítés
- Mrozek: *Nyílt tengeren* – KFGG 12 (Nagykálló) – rendező: Vona Éva – bronz minősítés
- Győri Izabella, Tarné Pásztor Nikoletta: *Időközben* – Vasvári Színjátszó Kör (Nyíregyháza) – rendező: Tarné Pásztor Nikoletta – bronz minősítés
- Lénárd Róbert: *Y-elágazás* – Zsöllye – rendező: Mandler Mónika – ezüst minősítés
- Olajos Emese: *Számomra halott* – Színjátszó-SOKK – rendező: Nagyidai Gergő – ezüst minősítés
- Lázár Ervin meséjéből írta Simonyi Zoltán: *Szegény Dzsoni és Árnika* – Hámori Waldorf Iskola (Miskolc) – rendező: Simonyi Zoltán – ezüst minősítés

- *Te feminista ork!* – Antré – rendező: Mandler Mónika – ezüst minősítés
- Molnár Ferenc: *Kóristát felvesszünk* (Az ibolya) – KFGG 11 (Nagykálló) – rendező: Vona Éva (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert) – arany minősítés
- Pozsgai Zsolt: *Liselotte és a május* – Korinta Színpad – rendező: Mandler Mónika – arany minősítés
- Pintér Béla: *A sütemények királynője* – Főnix Diákszínpad (Debrecen) – rendező: Várhidi Attila – arany minősítés
- Mohácsi István, Mohácsi János: *Nyúzóvölgy* – Színjátszó-SOKK és a Terne Cherhaja Zenekar – rendező: Demarcsek Zsuzsa – arany minősítés (az Országos Diákszínházi Fesztiválra meghívást nyert)

KÜLÖNDÍJAK:

- *Pinokkió* – színészi különdíj Sebők Mihálynak
- *Kóristát felvesszünk* – színészi különdíj Horváth Petrának
- *Liselotte és a május* – színészi különdíj Sente Szilárdnak (Az ODE Táborba meghívást nyert)
- *Te feminista ork!* – színészi különdíj Farkas Cintióának
- *Te feminista ork!* – színészi különdíj Virág Viktóriának (Az ODE Táborba meghívást nyert)
- *Nyúzóvölgy* – színészi különdíj Kepics Mihálynak
- *Nyúzóvölgy* – színészi különdíj Aranyász Szabolcsnak
- *Kóristát felvesszünk* – a színészeknek az epizódszerepek pontos kidolgozásáért
- *Számomra halott* – Olajos Emesének az ígéretes írói bemutatkozásért
- *Számomra halott* – a kórus akciójáért
- *Szegény Dzsoni és Árnika* – Simonyi Zoltánnak az adaptációért
- *A sütemények királynője* – Várhidi Attilának a szövegváltozatért és a dramaturgiáért
- *A sütemények királynője* – a csoportnak az összjátékért
- *Te feminista ork!* – a csoportnak a személyes élmények érzékeny színpadra adaptálásáért
- *Nyúzóvölgy* – az előadás alkotóközösségének a teljes színpadi világ megteremtéséért

Legjobb férfi alakítás: Tyukodi Dániel (*Kóristát felvesszünk*)

Legjobb női alakítás: Lőrincz Lotti (*Számomra halott, Nyúzóvölgy*)

Az ODE Táborba továbbá meghívást nyert Tarné Pásztor Nikoletta csoportvezető.

*

ODF 2022

IV. Országos Diákszínházi Fesztivál – A szekció

Jászay Tamás

Pécs, 2022. április 22-24.

NNÁ/KIMI 12.B – *Lila ákác* – rendező: Garai Lilla, Göndör Dávid

Mi dolguk Szép Ernővel a mai fiataloknak? És egyáltalán: hogyan lehet, szabad hozzányúlni egy ehhez hasonlóan míves szöveghez anélkül, hogy használat közben végzetes sérüléseket ne szenvedne? Bevallom, ilyen és hasonló kételyekkel ültem be az NNÁ-KIMI 12.B osztályának

den bizonyos az első lépés a gyógyulás felé, és a karkai alaphelyzetből induló játék – a gyerekek egy reggel átváltoznak valami meghatározhatatlan identitású lényé, saját fordításomban ún. tinédzserré –, koreografált mozgásokkal, pontosan és precízen kivitelezett epizódokkal operál. Ezek a jelenetek, köztük néhány igen emlékezetessel (például a zseblámpák fényére a magzatot körbepulzáló ultrahanggal) mind ugyanarról beszélnek: kamasznak lenni szörnyűséges dolog. Mindjárt középkorú nézőként eszembe se jut kétségbe vonni a játszóik igazát, de abban biztos vagyok, hogy a még oly profi lebonyolítású színháznak is jót tesz egy csipetnyi humor, lazaság, könnyedség.

Kodály 9. – *Bűnösségesség* – rendező: Gál Éva

Az előbbi hiányérzetemre csattanós választ adott, egyben az egész fesztiválhoz megnyugtató fináléként szolgált a diákszínház pályára frissen lépett pécsi csapat munkája, a *Bűnösségesség*. Eredetileg egy pályázatra készültek volna etűdök a bűn témakörében, de mire a több osztályból összeálló, minden értelemben kócos, nagy létszámú csapat elkészült volna, a határidő lejárt. Sebaj, folytatták a munkát, abból állt elő a mostani, jó húszperces verzió, benne néhány megkérdőjelezhető ízlésű megnyilvánulás (miért kell nőként mórirkálnia magát egy fiúnak, amikor a csapat kétharmada lány), sok civil kibámulás egymásra és a nézőkre, szövegmondási és egyéb technikai gikszer. De ezt most mind nagyvonalúan – és a Lovassy profizmusával szemben meglehetősen igazságtalanul – zárójelbe teszem, mert ezek a bevállalás, sokszor gátlátalanul és pofátlanul szellemes lányok és fiúk leckét adtak nekünk az összjáték értelméről, hasznáról, meg főleg színes, szélesvásznú ízelítőt a színház örömeiből. Viccesek, miközben nem viccelnek: ők is beszélnek a közelgő kamaszkor kiszolgáltatottságáról, a családon belüli és kívüli hepehupákról és árkokról, de teszik mindezt ragyogó, vidám szemmel, huncut humorérzékkel és erőteljes kiállással. Ami biztos: nagyon szeretném látni, hol tartanak majd egy, két, három év múlva. Rajtuk múlik minden.

*

IV. Országos Diákszínházi Fesztivál – B szekció

Puskás Panni

Pécs, 2022. április 22-24.

Club Színház, BarbekYou: *Momo* – rendező: Halász Tibor

A gödöllői **Club Színház BarbekYou** nevű csapata nem kevesebbre vállalkozott, mint hogy az élet értelméről beszéljen *Momo* című előadásában. Az emberi élet ideje mellett szóba kerültek a rabság és szabadság kérdései, a felnőtté válás problémái, de a produkció éles kritikát fogalmazott meg a fogyasztói társadalommal szemben is. A színpadot három oldalról körbeülő nézők intim közelségbe kerültek a játszókkal. Az utóbbiak összjátéka, csapatmunkája kiemelt szerepet kapott, ezen belül egyénítették az egyes karaktereket. Gönczi-Kovács Eszter egyszerűen, sallangoktól mentesen jelenítette meg Momo figurájának tisztaságát, Dombóvári Zoé Hora mester karakterét pontos mozdulatokkal változtatta transzcendens figurává. A produkció nehéz témáját

időnként humorral ellenpontosza a csapat, amelyben fontos szerephez jutott a Gigit játszó Gyulai András és a Kassziopeiát játszó Bodor Réka.

PHWI, *Én, a féreg* – rendező: Kiss Péter

A B szekció zsűrije a fesztivál egyik legsikerültebb előadásaként értékelte a Kárpáti Péter drámájából készült *Én, a féreg* című produkciót. Kiss Péter, a csoport vezetője különdíjat is nyert az előadás megrendezéséért. Habár a zsűri csak egy színészi alakítást emelt ki, Nyáry Emmáét (a legjobb női alakítás díja), a teljes kép érdekében fontosnak tartom hozzátenni, hogy az előadásban szereplő összes színjátzó rendkívül figyelemre méltóan építette fel karakterét. Munkájuk további nagy erénye, hogy bátran és természetesen kerültek interakcióba a közönséggel. Darabválasztásuk, témafelvetésük pedig fontos és aktuális, hiszen az előadás azzal foglalkozik, hogyan viszonyul a társadalom a mássághoz, és hogy jogunkban áll-e bármiféleképpen eltérni a környezetünk által elvártaktól.

Kakaócsiga – *A tavasz ébredése* – rendező: Mezey Gábor

Frank Wedekind *A tavasz ébredése* című művéből kiindulva készítette a Vörösmarty Mihály Gimnázium csapata fizikai színházi előadását, amelyet a zsűri különdíjban részesített a játszókon koncentrált színpadi jelenléteért. Wedekind drámája valóban csak a kiindulási alapot jelentette az alkotók számára, hiszen a szövegnek csupán apró fragmentumai hangzottak el a színpadon. Helyette a testek, a mozdulatok voltak hivatottak elmesélni a darab alapproblémáját: a serdülő fiatalok szexuális sóvárgását és az őket körülvevő világ kegyetlenségét, prűdériáját, amely elnyomni, uralni kívánja e veszélyesnek titulált vágyakat, és amely végül a fiatalok szenvedését vagy halálát eredményezi. A komplex koreográfia, amely a játszókon improvizációi alapján nyert formát Mezey Gábor rendezésében, erős fizikai jelenléte és koncentrált összmunkát kíván a csapatától, amelynek tagjai ezt az elvárást maradéktalanul teljesítik is.

Adyák 11.D – *Ami a végpontok között...* – rendező: Gelányi Bence

A debreceni Ady Endre Gimnázium 11. osztályos csapata által létrehozott előadás több szempontból is különleges figyelmet érdemel. Egyrészt azért, mert témáját a benne szereplő tíz diák érdeklődése, megélt tapasztalata alakította. A szerelem, a párválasztás, a közösségi média, valamint az online társkeresés, azon belül is a Tinder applikációval kapcsolatos negatív tapasztalatok kerülnek a fókuszba a diákok által írt színpadi szövegben. A téma aktualitása mellett különösen fontos, hogy a Gelányi Bence által irányított csoport tagjai lehetőséget kapnak arra, hogy egy-egy monológban külön is bemutatkozzanak a színpadon, így a nézőtérben ülők megismerkedhetnek tíz színes és eredeti egyéniséggel és tehetséges diákszínjátzóval, akik ugyanolyan jó érzékkel jelenítik meg az egyéni tragédiákat, mint a humoros helyzeteket.

SZÍNJÁTSZÓ-SOKK – NYÚZÓVÖLGY – rendező: Demarcsek Zsuzsa

Két díjjal is jutalmazta a zsűri a *Nyúzóvölgy* című előadást. Egyrészt különdíjat kapott a témaválasztásáért és a műfaji sokszínűségéért, másrészt különdíjat nyert az előadás rendezője, Demarcsek Zsuzsa csoportvezetői munkájáért. A negyvenöt perces produkció Mohácsi János és Mohácsi István *Csak egy szög* című darabját állította színpadra, amely a tisztaeszlelő vérvád perének abszurditását és kegyetlenségét egy kis falu roma lakossága ellen indított koncepció per tárgyalásában ismétli meg. Társadalmunk gyalázata, hogy a Mohácsi fivérek 2003-as ösbemutatója óta a darabnak nem szűnt meg az aktualitása, ezzel pedig az előadásban szereplő roma és nem roma fiatalok élesen szembesítenek minket. A produkció ugyanakkor nemcsak bátor,

- A témaválasztásért és a műfaji sokszínűségért – Színjátzó-SOKK: *Nyúzóvölgy* (rendező: Demarcsek Zsuzsa)
- Koncentrált színpadi jelenlétért – Kakaócsiga: „*A tavasz ébredése*” (rendező: Mezey Gábor)
- A játzók kiváló karakterformálásáért – PHWI: *Én, a fereg* (rendező: Kiss Péter)

Színészi különdíj

- Sipos Zénó (*Endoff*)
- Laczkó Bálint (*Endoff*)
- Horváth Petra (*Kóristát felvesszünk*)
- Gyüre Sarolta (*Kitincseppek*)

Csoportvezetői különdíj: Demarcsek Zsuzsa

Rendezői különdíj: Kiss Péter (*Én, a fereg*)

ODF 2022

A IV. Országos Diákszínházi Fesztivál előadásai megtekinthetők felvételtől

SZÍNJÁTSZÓ – SOKK / NYÚZÓVÖLGY / rendező: DEMARCSEK ZSUZSA

PHWI / ÉN, A FÉREG / rendező: KISS PÉTER

NNÁ/KIMI 12.B / GYÖKERESTŐL / rendező: ZUTI KRISZTIÁN

NNÁ/KIMI 12.B / LILA ÁKÁC / rendező: GARAI LILLA, GÖNDÖR DÁVID

NNÁ/KIMI 12.B / ENDOFF / rendező: PÁLYA POMPÓNIA, ZUTI KRISZTIÁN

MÜSZI 12.C / GOMOLY / rendező: ÁKLI KRISZTIÁN

LOVASSY / KITINCSEPPEK / rendező: FÜRJ KATALIN

KODÁLY 9. / BÜNÖSSÉGESSÉGES / rendező: GÁL ÉVA

KFGG 11.B / KÓRISTÁT FELVESHÜNK / rendező: VONA ÉVA

KARTON / NEM A VILÁGVÉGE / rendező: SZABÓ GERGELY

KAKAÓCSIGA / "A TAVASZ ÉBREDÉSE" PARAFRÁZIS / rendező: MEZEY GÁBOR

GYÖRBERÉNYI MALÁZS / STRIP – TEASE / rendező: JÁSZBERÉNYI BALÁZS

ADYÁK 11.D - KIMI / AMI A VÉGPONTOK KÖZÖTT... / rendező: GELÁNYI BENCE

CLUB SZÍNHÁZ – BARBEKYOU / MOMO / rendező: HALÁSZ TIBOR

